

POGAŃSKI BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

9. číslo

Budyšin, awgust 1952

Lětnik 2

Wšitko je hotowe. Pój! (Mat. 22, 1-14)

Někajki sultan hotowaše swojej džowce wulki kwas. K tomu bě wón wulkich swójeho kralestwa přeprósyl. Nichtó njebě sej zwěrił přeprašenje wotpokazać. To by čezke zranjenje sultana bylo. Ale to, štož přećiwo čłowjekej sej njezwěrimy, to zwěrimy sej přećiwo našemu Bohu. Wón nas prosy na njebjeski kwas, a přijimanje je nětko wšelake. To widžimy pola Židow a pohanow, abo pola samoprawych a hrěšnikow.

Naš Knjez rěči přez přirunanje, zo bychu wučobnicy přeco wjace jasnosće wo Božim kralestwje dostali. Zjednoćenstwo Syna Božeho z čłowjestwom je podobne kwasěj, wjesolemu swjedženju. Syn Boži je našu naturu na so wzal, zo by nas wumol wot hrěcha, smjerće a čerta a nas wodził do najnutikownišeho zjednoćenstwa z nim. To běše za Boha wulki podawk, kotryž chcyše wón swjatočnje skrućić. Nimo česće z wótcem jako stworićel, dzeržer a zastarar swěta dyrbjese syn hišće česć měć, wumožnik a zbóžnik swěta być. — Jako wěsty čas přišoł běše, buchu Židža jako přeni přez profetow, Jana křćenika a japoštołow na njebjeski kwas přeprašeni z powěsću: „Bože kralestwo je blisko.“ Židowski lud bu před wšitkimi ludami wysoko česćeny, na přenim městnje na njebjeski kwas přińć. Tola tute předprawo poznali njejsu. Přińć njechachu. To běše čezke zranjenje krala. Wón chcyše jich zbóžnych činić, ale woni su to wotpokazali. Knjez chce wěčne zbože za wšitkich čłowjekow, ale wjele wo to njerodža. A to budže čłowjekam čwělu w heli wulku činić, dokelž zatamani dyrbjá sebi pra-

jić: „Sy na twojim njezbožu sam wina. Bóh chcyše tebe zbóžneho činić, ale ty njejsy chcył.“

Zaso wupósła druhich wotročkow a džeše: „Prajće hosćom: Wšitko je hotowe, pójeće na kwas!“ Naš kral ma sćerpliwosć. „Hlej, to wšitko čini Bóh dwójce abo trójce z kóždym, zo by jeho dušu wrócił wot skaženja.“ (Hiob 33, 29, 30.) Móžno tež je, zo přeni wotročcy prawu kmanosć njemějachu. Woni njejsu prawe słowo namakali a tež nic prawy kluč k wutrobam. — W Americy běše raz misionška konferenca. Při tutej składnosći praji Indianar přitomnym misionarom: „K nam přińdžechu misionarajo, kotřiž prajachu: My mamy jeneho Boha na njebju. Tych smy přec póstali a prajili: To sami wěmy. Potom přińdžechu druzi. Či nam připowědachu: Wy njesměće žlókac. Tym smy tež puć domoj pokazali. Skónčnje přińdžechu třeci. Či su nas na lubosć Božu pokazali, kiž je nam swójeho syna póstal, a na Chrystusa, kiž je za nas do smjerće šoł. To je nam pomahało. Bratřa, předuje Chrystusa a jeho křiž, to dobywa.“

Zo by žana zmylka so njestala, dyrbjachu wotročcy prajić: „Hlej, mój wobjed sym ja přihotował, moje woły a mój kormjeny skót je zarězany a wšitko je hotowe, pójeće na kwas!“ Na kwasu knježi wjeselosć, a wjeselosć chce Knjez nam`darić, zo by tež pola nas rěkało kaž pola komornika z Muriškeje: „Wón pak po swójej dróze z wjeselosću čehnješe.“

Wšitko je hotowe! Knjez je wšitko za twoju wěčnu zbóžnosć přihotował. Pój nětko a wzmi we wěrje: Tež za mnje je Knjez

wšitko dospołnje dokonjał.

„Ale Židža zacpěwši to woteńdžechu, jedyn na swóje polo, druhu po swóych wikach.“ Woni začisnychu ewangelij, a z tym Boha sameho, a teptachu Chrystusa z nohomaj. Powěsć křižowneho zbóžnika su začisli. Swóje puće džechu a nic Bože. Swět běše jim lubši hač njebjesa. To je runje tak, hdyž něchtó praji: „Ja mam tak wjele džěła, zo njemóžu do žaneje Božeje služby hić a Bože słowo słyšeć.“ Swětne je tebi lubše hač njebjeske.

Zacpěwanje džěše tak daloko, zo wotročkow přimachu, hanichu a morichu. Tež my mamy z tym ličić. „Wšitcy, kotřiž chcedža bohabojazne žiwjenje wjesć w Chrystusu Jezusu, dyrbjá přescěhanje čerpić.“ (2. Tim. 3, 12.)

Sćerpliwosć krala je swoju mjezu docpěła. „Wón póstal swoje wójsko a skóncowa samych mordarjow a zapali jich město.“ To je so stało w léće 70 po Chr. Tehdy bu Jeruzalem zapusćeny a Židža buchu skóncowani. Z čimž čłowjek hrěši, z tym budže tež chłostany. Našeho Zbóžnika su Židža křižowali a w léće 70 buchu cyłe črjody Židow skřižowane. Wšitko zacpěwanje Božeje hnady budže chłostane pola ludow kaž tež pola jednotlivych čłowjekow. Wyši měšnicy a farizejcy su zemřeli, ale naš Knjez ma džensa hišće swóych wotročkow.

„Kwas drje je hotowy, ale hosćo njeběchu toho hódni.“ Bójske dary su bohaće dóstać. Tu njeje žaneje nuzy. Ale hosćo su so ze swójom zadžerženjom sami zbóžnosće a wěčneho žiwjenja wz dali.

Što dyrbi so nětko stać? Dyrbi so kwas přetorhnyć a wšitke na-

Bibliske hrono na měsac žnjeńc 1952

Hdyž budžeće mje z cyłej wutrobu pytać, chcu so wam dać namakac. Jerem. 29, 13 a 14

běrki so skazyć? Nihdy na nihdy! „Tohodla dźiće na rozpuće a prošeće na kwas, kohož namakaće.“ Dokelž Židža ewangelij začisnychu, přińdže k pohanam. Naš Zbóžnik džeše svojim wučobnikam: „Dźiće po wšém swěće a předujeće ewangelij wšemu stworjenju.“ Njeje wašnje tutoho swěta, prošerjow na pućach na kwas prosyć, ale hnada našeho Knjeza plaći wšitkim čłowjekam. Wěčna zbóžnosť je za wšěch. Stó nětk nochcyl přińć tajkemu přećelej? Ty směš sam přińć a druhich přeprošyć. A kajke wjesele za tebe budže, jelizo so tebi we wěčnosti jena duša podžakuje za twoje přeprašenje.

„Wotročy wuńdžechu na dróhi a přeprašowachu wšitkich, kotrychž nadeńdžechu, a přiwdže-

chu jich hromadu.“ Woni běchu pilni a so prócowachu a móc Boža bě sobu skutkowała, zo mějachu wulki wuspěch. Džensa du Knjezowi wotročy do wšěch kónčin zemje a pohanjo přińdu do Božeho kralestwa. „Namakachu zlych a dobrych a kwasne blida buchu wšitke wobsadžene.“

Při wšém prócowanju wostanje wosada našeho Knjeza měšeńca dobrych a zlych. Čistu wosadu swjatyh namakamy hakle horjeka. Štóz pak džensa cyle sprawnje k našemu Knjezej přińdže, budže wjesole džěčo Bože. Wón móže so Knjezej džakować, zo je z prjedawšeho prošerja bohateho čłowjeka sčinił.

Zo wšityc sprawni njejsu, kotřiž k wosadze Knjeza přistupja, za to dawa nam naš tekst přiklad.

Kral wuhlada mjez hosćemi jehneho, tón njebě z kwasnej drastu woblečeny. Wo tutej drasci je hrabja Zinzendorf prajił: Mi krej a prawdoš Chrystusa Je drasta rjana, přistojna. Z tej před Bohom ja wobstać chcu, Hdyž do njebies nutř počahnu.

Tajku drastu je tamny čłowjek wotpokazał prajo: Drasta mojeje samoprawdoše je rjana došć. Tohodla prikaza nětk kral: Zwježće jemu ruce a noze a wzmiće a čisńće jeho do najhlubšeje čěmnoty. Wón bě Božu hnadu wotpokazał.

Naš Knjez da tebi prajić z našim bibliskim słowom: Wšitko je hotowe, pój na njebieski kwas. Přińdž sprawnje a pytaj Božu hnadu. Ale přińdž džensa. Nic jutře! Džens je za tebe džěň hnady. Kř.-B.

Wy sće Chrystusowi!

Hliowny tema cyrkwinskeho dnja we Wochozach

2. My smy Chrystusowi

2. referat

Hdyž smy so tudy zhromadźili, zo bychmy serbski cyrkwinski džen wotměwali, haj prajće: Jako kajcy ludžo smy so tu zešli?

Smy so jenož tohodla ze wšelakich městow, wsow a wjeskow serbskeje Łužicy na puć podali, zo bychmy něhdže wulětowali? Wězo, swoju domiznu lubuju kóždu skladnosť wužiwamy, ju znowa zeznać. Ale to za nas džensa tu najwažniše njeje!

Smy so tu zešli jako Serbja, kiž swoju rěč a swój narod lubujemy? Haj, tajcy smy tu přišli, to so samo wot so rozumi! Ale za cyrkwinski džen to hišće njedosaha!

Ně, smy so tohodla tu zhromadźili, dokelž smy Chrystusowi, dokelž přislušamy tomu, kiž praji: „Mi je data wšitka móc w njebiesach a na zemi!“

Smy pak woprawdže „Chrystusowi“? Haj, tak snano někotry wotmolwi, my smy tola křěćeni, a kóždy, kiž je sakrament swjateje křěćenicy dóstał, Knjezej Chrystusej přisluša!

Tola njemóžemy a njesměmy so z tym změrować! Křěćeny je pola nas najwjetši džěl, w Němcach snano 97 proc. a w Serbach snano skoro 100 proc. Słušeja pak woprawdže wšityc křěćeni Chrystusej? Njeje tych wjele, kotrymž je to wše jeno, hač Chrystusowi su

abo nic; haj, někotři to docyla być njechadža.

Snano je tež w našich wosadach tón abo tamny, kiž drje njeje přećiwo cyrkwi, kiž je dał džěći křěćansce wukublać, kiž sebi žada sam za sebje a za swójbu službu cyrkwe při křěćenju, konfirmaciji, wěrowanju a pohrjebje; ale wo to, hač cyle wosobinsce Chrystusej přisluša abo nic, docyla njerodži.

Zawěrný Chrystusowy je jenož tón, kiž je woprawdže swoje žiwjenje Chrystusej přepodał a jeho wuzwolil za Knjeza swjeho žiwjenja. A tak směm so tebe woprašć: Je živy knjez Chrystus tež zawěrnó z knjezom twojeho žiwjenja a twojeje wutroby? Abo je wón jenož z pobožnej pychu na scěnje doma, jenož ze zaprošenej pletwu při swójbných swjedženjach, je wón jenož z morweje postawy, w kućiku stejo, abo je z knjezom a kralom w twojim domje a w twojej wutrobje?

Hlej, někajkeho knjeza kóždy trjeba. So njehodži a tež njeje móžno, jelizo štó nima žaneho knjeza nad sobu. Tajki je kaž psyk, kiž je swjeho knjeza zhubił! Sće hižo raz tajke zwěrjo bjez knjeza widźeli? Wěsće, tajki wbohi kadla dyrbi nam žel być. Bojaznje wokoło běha, niewě, hdže słuša, nětk tu a potom tam nucha, najprjedy za tym, potom

za tamnym chodži: woprawdže zrudny napohlad!

Runje tak je z čłowjekom, kiž žaneho Knjeza nima, kiž žaneje wěry nima. Tajki džensa tu a jutře tam sobu čini a najprjedy na toho a potom na tamneho posluha. Kak pak praji swjate pismo? „Njedajće so ze wšelakimi a z cuzymi wučbami wokoło honić! Přetož krasna wěc je, hdyž so wutrobu wobtwjerdžuje přez hnadu!“ A wutroba so wobtwjerdžuje a hnada skutkuje w tebi, jeli knježi nad tobu jenož Jezus Chrystus, sy-li cyle a dospotnje Chrystusowy!

Słuša pak jemu twoja wutroba njedžělena? Abo knježi wón snano jenož nad wěštym „pobožnym“ wckrjesom njedželu na kemšach a při spěwanju twojich pačerjow? A w druhich wokrjesach wutroby steja druhe tróny! Tam snano knježa pienjezy, starosće, čłowske a swětné mysle, rozwołnosť, česćelakomnosť, twoja wola a tak dale! Wěš, čemu potom twoja wutroba podobna je? Je podobna městnu ze sektorowymi mjezami. A to njeje po dobrym, hdyž w jednotliwych sektorach a pasmach wšelake mocy knježa, kiž mjez sobu přezjedne njejsu! To znajemy z politiskeho žiwjenja našich dnjow! A runje tak je z wutrobu, hdyž we njej knježa wšelake mocy. Zo wšelake mysle maš a maš so zaběrać ze wšela-

kimi prašenjemi, nič nješkodži, — knjezič pak te wšelake mysle a mocy njesmédža, knjezič smé jenož Knjez!

A krasne je, Knjezej přislušeč a jenož Knjezej! Sto to réka? Haj, to réka, we wšem njemérje a nje-pokoju tutoho swěta, pod kotrymž čerpimy, přeco zaso měr a pokoj namakač, to réka, we wšej zrudo-bje a žalosći so móc wjeselič a zradowač, to réka, při wšěch spy-towanjach a nadběhowanjach byč škitany. A hdyž hrěch nas wob-čežuje a swědomjo nas wobskor-žuje — běda tomu, kiž tajke do-cyla njeznaje —, směmy so do-pominač, zo smy Chrystusowi a zo naš Knjez je križowany Zbó-žnik, kiž je svoje žiwjenje dał a swoju swjatu krej přela! za swo-jich!

A tón Chrystus svojich tak lu-boznje a přečelnje k sebi přepr-ošuje: „Pójće sem ke mni wšitcy,

kiž sprócni a wobčeženi sće, ja chcu was wokřewić. Wzmíće na so mój přah! Pola mnje namakače pokoj za swoje duše!“

Ważne je, zo Chrystus njeje je-nož prajil: „Pójće ke mni, — ja chcu was wokřewić!“ ale tež „wzmíće na so mój přah!“ To ně-kotry, kotryž tuto slovo lubuje, druhdy zapomina! Što pak chce Zbožnik nas wučić, hdyž rjeknje: „Wzmíće na so mój přah!“ Wěmy: zwěrjo njese přah, zo móže člo-wjek jo wodzić. A štóž je Zbožni-kowy přah na so wzał, tón je Chrystusowy, tón je Chrystusej svoje žiwjenje přepodał, tón da so wot njeho wodzić přez dobre a zle dny, tón wě: „Hač runje chodžu w čěmnym dole, so nje-boju žaneho njezboža, přetož ty sy při mni, twój prut a twój kij tro-štujetaj mje!“

Farar Lazer-Hodžijski.

tež tebje: Stož su čłowjekoyo zle načinili, to chcy! ty, Božo, dobre činić.

Sta so w léce 1869, zo namaka-chu hajnika Roberta Mauku na Psowjanskich mjezjach skónco-waneho.

Džensa so jedna wo to, hač cyle čłowjestwo na zemi so přez wójnu zničí abo hač so wuchowa. Hdyž je hižo jedyn njeskutk, je ne mordarstwo wuliw „wulkeje mo-cy hrěcha tež mjez nami“, čím bóle je wójna, a to kóžda wójna hotowy njeskutk. W zašlym ty-dženju je cyrkwinski prezident Hessenskeje, Měrcin Niemöller, wo tym we wulkej Marijnej cyr-kwi w Barlinie předował. „Šěsć milionow ludži je zahinylo w přenjej swětowej wójnje, 60 mi-lionow w drugej swětowej wój-nje, třeća wójna nam najskerje da měr — pohrjebnišća.“ „Njeje přepozdže“, praji Niemöller. „1945 smy pječa pokutu činili a so jako křesćenjo sebje samych wobskor-žili. Ale što je so z tutymi dobry-mi słowami stało? Njedyrbi tute wołanje wo měr so zaso znowa z křesćanstwa wozrodzić? Nje-směmy tyšenym, rozbitym a tym, kiž čakaju w tutej rozsudzacej hodžinje kamjenje za chlěb po-dawač. Zachowajće, wuchowajće měr džensa! To je čłowska nalež-nosć, to je křesćanska naležnosć, naležnosć cyrkweje. Zymna wójna je tysac króč lěpša hač to, štož potom přińdže, hdyž wšě prašenja

Modlitwy fararja Józefa Kordiny

1. Džakna modlitwa za dóstate slónčne wjedro abo za dóstaty dešč.

„Džakujmy so Knjezej, přetož wón je přečelniwy a jeho dobrota traje wěčnje.“

Knježe Božo, njebjeski Wótče, tebi z wutroby džak a chwalbu dawamy, zo sy nam našu próstwu z hnady wuslyšał a nas ze slónč-nym a rjanym wjedrom zwjeselił (abo suchu zemju z plódnym de-ščom wokřewił). Wutrobnje će prosymy, ty chcył nam přichod-nje z twojeje wótčeneje dobroči-wosće plódné časy dač a před nje-radženjom a škódnym njewje-drom, před drohotu a hłodom nas zwarnowač, wšo zle wotwobročić a nas wjele bóle ze wšěm dobrym šćedriwje požohnowač a zwjeselič, přez Jezom Chrysta, twojeho lu-beho Syna, našeho Knjeza,

Hamjeň.

2. Modlitwa na žnjach.

Knježe, naš Božo, daj hnadu, zo móhli te plody, kotrež sy nam na polach dač, z džakownej wu-trobu domchowač, zo bychmy za sebje a za chudych měli, štož je trjěba. Wuč nas bjez hrěcha wu-žiwač, štož domoj bjerjemy. Pom-haj, zo njebychmy časneho chlěba dla zabyli na njebjeski, ale tu swěru spominali na wulki džeň wěčnych žnjow, hdžež ty, knježe,

swoje džěci jako pšěncu do swo-jich njebjeskich bróžnjow zhro-madžiš. Hamjeň.

(Z domjaceho woltarja H. Imiša.)

3. Z modlitwy při rowje zabiteho hajnika Roberta Mauki.

My smy z wulkim stroženjom a třepotanjom zhonili, kak wulka je móc hrěcha tež mjez nami. My pokojamy so ponižnje pod twouju ruku a šwikanje, ale my prosymy

Boži dom w Njeswačidle

njerozrisamy na puću měra ale přez wójnu. Tak dołho hač čłowjekojo su žiwi na tutej zemi, dyrbymy tomu zadžéwać, zo budu hišće hórje, hdyž njemóže lěpje być. Tež najsnadniše wěcy, kotrež móžemy za to činić, njesmědža so zacpěwać abo do boka stajić. Dołhož hišće njerozbuchnje, dyrbymy spytać, zo so rěči! Swět w bojoosći trjeba cyrkej, kotraž so njeboji.“

Tež znaty duchowny, probst Grüber, kiž je w koncentraciskim lěwje jara čerpił, podšmórny tute sady Niemöllera, Wulki Barlinski Boži dom bě kopaty poľny. Mnozy dyrbjachu stejeć. Tež zwonka cyrkwyje čakachu a připoskachu na wótfērčaki, kotrež předowanje přenošowachu. „Bóh daj nam hnadu k měrej!“ Njeje přepozdže!
H. B.

Zjězd Lutherskeho swětoweho zwjazka w Hannoveru 25. julija do 3. awgusta

Lutherski swětowy zwjazk je zjednoćenje ewangelsko-lutherskich cyrkwjow po wšem swěće. Hižo w léce 1923 zeńdže so 150 wotpóslancow z 30 krajow. Tehdom scěhowace wobzamknychu: „Lutherski swětowy konwent wuznawa so k Swjatemu pismu Noweho a Stareho zakonja jako jeničkemu žórtu a njeprēměniwemu zakladej wšeho cyrkwinskeho wučenja a skutkowanja a widži we wuznaću Lutherskeje cyrkwyje, wosebje w Augsburgskim wěruwuznaću a w Lutherowym małym katechizmje čiste wukładowanje Swjateho pisma. — Lutherski swětowy konwent připōznawa bohate dopokazy bratrowskeje lubosće, kotruž su bratřa wěry w času nuzy zhonili, a proša lutherskich křesćanow, zo njeby so jim bratrowska lubosć wostudžila, doniž Kniez cyrkwyje nuzu njeskōnči.“

W tutej mysli chcychu Lutherske cyrkwyje hromadže džélać a su to hač dotal tež činiće. 1947 je so w Lundje w Šwedskej Lutherski swětowy zwjazk oficielnje založił. Do njeho słuša 50 Lutherskich cyrkwjow w 24 wšelakich kraich. Jeini zastupnicy so zhromadžuja na kōncu julija a w spo-

čatku awgusta w Hannoveru pod hesłom „Ziwe słowo w zamołwitej cyrkwi“.

Naš krajny biskop pisa: „Tuton zjězd chce być posylnjenje wěry za naše němske lutherstwo, za twoju krajnu cyrkej, za twoju wosadu, za tebe sameho.“ La

Słowo buram.

Lubi přeceljo, štož sće dotal slyšeli, njeje ničo drugeho, dyžli to, štož wuznawam: Bohužel je přewěrnó a wěste, zo fēršća a knježa, kotřiž zakazuja ewangelij předować a lud njeznjesliwje počezuju, su hōdni a su sej derje zaslužili, zo Bóh jich z tróna storči, jako čłowjekow, kotřiž su wulce přeciwo Bohu a čłowjekam hrěšili. Žaneho zamołwjenja nimaju!

Ničo mjenje pak nimaće so tež wy hladać, zo byšće swoju wěc z dobrym swědomjom a prawom zastupowali. Dokelž, doniž maće dobre swědomje, maće stroštnu lěpšinu, zo Bóh was zastupuje a wam přepomha. Byrnjež byli tež na wěsty čas podleželi a mjez tym wumrěli, tak tola skōnčnje dobudžeće a sej dušu ze wšěmi swjatymi na wěčne zachowaće. Nimaće-li pak prawe abo dobre swědomje, dyrbiće podležeć. A hdy byšće runje z chwilemi dobywali a wšěch fērštow zabili, byšće tola skōnčnje na čele a na duši zhubjeni byli. Tuž njesmēće w tym žortować. Dže wo čěto a dušu na wěčne na wašim boku. A dyrbiće najbōle na to kedžbować a ze wšej swěru na to hladać, nic jeno kak sylni sće a kak wulke njeprawo so wam stało je, ale kak prawu wěc a prawe swědomje maće.

(Ermahnung zum Frieden auf die 12 Artikel der Bauernschaft in Schwaben. 1525.)

Diakonisa

„Chcych smilna sotra być, so njewudać, ale chorych hladać, nic mzdy dla, ale z lubosće. Moja mać nochcyše ničo wo tym wědžeć.

Běch poslednja swojeho roda a tuž dyrbjach so wudać, džěći porodzić, zo by naše bohatstwo — a mējachmy jeho tójšto — namrěwcow mělo.

Lěkar sej mje za žonu požada. Běše cyly rynek lět starši dyžli ja. Česćach jeho a mējach jeho drje tež lubo, tuž so na njeho wudach. Wósom mėsacow po kwasu mój mandželski čezko na raka schori a njewotchori hač do džensnišeho. Pjatnaće lět jeho hižo hladam.

Tak sym nětk „smilna sotra“ — při ložu swojeho muža.

Džěći žanych nimamoj. Njetřebamoj wšak tež žanych namrěwcow za swoje bohatstwo, přetož wójna je namaj wšo wzała.

Mandželskeho mam a tola tež nic.

Wón bě stajnje njewuprajnje skupy. Husto mi radžichu jeho wopušćić, ale dokelž bě chory, stary a chudy, wostach při nim a njewopušćich službu, do kotrejež je Bóh Knjez mje powołał.“

Chwalena budž hodžina, w kotrejež so zeznach z tutej „služobnej“.

10. njeđzelu po swj. Trojicy, 17. žnjeńca 1952, pop. w 3 hodž. hraje

LUBINA HOLANEC
w Njeswaćidlskim Božim domje na piščelach. Wšitkich lubych přecelow, kotřiž loni rjany koncert slyšachu, tež na lětuši zaso přeprōšujemy.

Njeh pak wšitcy přińdu, ko-trymž so styska po rjanych, čistych, pobožnych zynkach. Budžmy Bohu džakowni, kotryž nam tajku wustojnu wuměłtu wobradži a wužiawajmy składnosć dušineho wokfěwjenja.

Serbscy fararjo, kedžbu!

Přichodny konwent 11. awgusta njebudže w Malešecach, ale dop. w 9 hodž. w Budyšinje na Michałskej farje. Mjerwa.